

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **L. R.,**
státní příslušnost Moldavská republika,
toho času pobytem v Pobytovém středisku Havířov, Na Kopci 5, 735
64 Havířov – Dolní Suchá

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2021 č. j. OAM-15/LE-VL17-K12-2021,
o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Rozhodnutím ze dne 29. 3. 2021 č. j. OAM-15/LE-VL17-K12-2021 žalované Ministerstvo vnitra České republiky zamítlo žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný poukázal na to, že Česká republika považuje Moldavskou republiku za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalobce přitom neprokázal, že v jeho případě nelze tuto zemi považovat za bezpečnou a žalovaný tak shledal naplnění podmínek ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, a žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které namítal porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v jeho ustanovení § 2 až § 8 a ust. § 50 odst. 3 a 4. V případě žalobce došlo k tomu, že byly uvedeny veškeré podstatné okolnosti týkající se případu žalobce a místo toho, aby žalovaný tuto výpověď srovnal s faktickým děním v Moldavsku týkající se politické situace a probíhajících demonstrací, o kterých žalobce hovořil, zcela obecně uvedl, že žalobce domněnku bezpečnosti Moldavska nijak nevyvrátil. Žalovaný uvedl ve svém rozhodnutí okolností, které nejsou individuální s ohledem na skutečnosti, které uvedl žalobce. Ačkoliv žalobce hovořil o problémech s politickou situací a probíhajících mítinky, neobsahuje žalobou napadené rozhodnutí jakékoliv promítnutí do informací, které si žalovaný obstaral. Žalobce hovořil o aktuální politické situaci, ale toto jeho tvrzení žalovaný naprosto ignoroval. Žalovaný se s ohledem na výroky ohledně politické situace žalobce ani nedoptal, zda on sám se hodlá účastnit těchto politických mítinků a na další detaily toho se týkající. Žalobce jasně uvedl, že má politické přesvědčení, že je zastáncem sjednocením Moldavska a Rumunska a žalovaný se na tyto názory absolutně nedoptal. Žalobce dále uvedl, že žalovaný zcela nadbytečně věnoval větší pozornost tomu, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až po nějaké době pobytu v České republice, než aby se skutečně věnoval jedinému a primárnímu účelu celého řízení, a tj. posouzení skutečnosti, zda neexistuje odůvodněný strach z pronásledování, anebo zda nehrozí žalobci nebezpečí vážné újmy. Žalovaný dle jeho názoru vedl řízení v rozporu se základními zásadami správního řízení a snahou využít ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu. Žalobce proto navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby žalobce jako nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 5. 6. 2021 poukázal zejména na to, že v průběhu správního řízení bylo ve smyslu ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu na žalobci, aby doložil a prokázal, že v jeho případě Moldavsko za bezpečnou zemi považovat nelze. Tuto skutečnost však žalobce v průběhu řízení nedoložil a neprokázal.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2021 č. j. OAM-15/LE-VL17-K12-2021 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).
5. Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že dne 4. 7. 2020 vydala Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort rozhodnutí č. j. KRPA-174541-12/ČJ-2020-000022-SV, kterým uložila žalobci správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 18 měsíců. V odůvodnění

tohoto rozhodnutí se uvádí protokol o výsledku žalobce, který uvedl, že je v České republice již poněkoličtější, jezdí sem často za prací. Naposledy přicestoval dne 13. 9. 2019 a od té doby je v České republice. Ví, že je zde nelegálně. Pracovní povolení nemá žádné a ví, že zde nemůže pracovat, ale potřeboval si vydělat nějaké peníze. Dále uvedl, že odcestuje domů do Moldávie za svou rodinou, bydlí tam ve svém domě. Nic pro legalizaci pobytu neudělal, ale plánoval vycestovat zpátky do Moldávie. Uvedl, že mu v Moldávii žádné nebezpečí nehrozí, je to pro něho bezpečná země, žije tam se svoji rodinou. Dne 31. ledna 2021 byl s žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení. Žalobce uvedl, že si je vědom to, že mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, které mu bylo zamítnuto, poté podal proti rozhodnutí o odvolání žalobu, kterou Městský soud v Praze zamítl a následně podal prostřednictvím zmocněného zástupce kasační stížnost. Naposledy byl v Moldavsku v listopadu nebo prosinci roku 2019. Je si vědom toho, že je vyhoštěn a že je tu nelegálně. Celá jeho rodina žije v Moldavsku. V Moldavsku má jeho družka rodinný dům, kde společně bydlí a v případě jeho návratu zde bude bydlet. Dále uvedl, že před dvěma roky podal žádost o rumunské občanství a nechce vycestovat, chce zůstat na území České republiky. Také uvedl, že mu žádné nebezpečí v Moldavsku nehrozí, kvůli kterému by se tam nemohl vrátit. Dne 31. 1. 2021 vydala Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Dne 6. 2. 2021 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 9. 2. 2021 vydal žalovaný rozhodnutí o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 10. 2. 2021 žalobce uvedl, že do České republiky přijel asi před 5 lety. Do Moldávie se vrátil asi 4x a pokaždé tam pobýval asi 1 měsíc. Naposledy do České republiky přicestoval dne 13. 9. 2019. Uvedl, že není v žádné politické straně, ale je zastáncem sjednocení Moldávie s Rumunskem, nikoliv s Ruskem. O mezinárodní ochranu žádá proto, že má strach vrátit se do Moldavska kvůli politické situaci. V Moldavsku probíhají mítinky, protože sílí názory, aby se Moldavsko sjednotilo s Rumunskem. Ale Gagauzi jsou proruští, ti chtějí sjednocení s Ruskem. Gagauzi vyhrožují, že pokud se Moldavsko sjednocení s Rumunskem, začnou bojovat. Moldavská prezidentka prohlásila, že chce, aby se ruská vojska stáhla zpět do Ruska. Všechny informace o Moldavsku, co uvedl, má z internetu. Původně měl v úmyslu se do Moldavska vrátit, ale tamní situace mu to nedovoluje. Další komplikací je, že si jeho otec půjčil 2 000 dolarů s 10% úrokem, který však není schopen zaplatit. Věřitel nyní po otci požaduje, aby svůj dluh přenesl na syna, tedy na žalobce. Žalobce ty peníze platit nechce. V Moldavsku nikdy nepracoval a ani pracovat nechce. Platy jsou tam velmi nízké. To je taky důvod, proč se do Moldavska nechce vracet. Čeká na rumunský pas, na rumunské státní občanství, čímž by se to všechno vyřešilo. Dne 10. 2. 2021 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce při něm uvedl, že ve své vlasti není trestně stíhán a nemá žádné konkrétní problémy se státními či bezpečnostními orgány své vlasti. Do České republiky přicestoval za prací, aby vydělal nějaké peníze. Neměl žádné problémy při vycestování z Moldavska, ani při svých opakovaných návratech. Na otázku správního orgánu, z jakého důvodu žádá o mezinárodní ochranu v České republice, uvedl, že odkazuje na důvody, které popsal v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu. Nechtěl k nim nic doplnit. Na otázku, proč se rozhodl podat žádost o mezinárodní ochranu až nyní, tedy po dvou letech co je v České republice a má udělena dvě správní vyhoštění, odpověděl, že má požádáno o rumunský pas, ale policie ho chytla dříve. Kdyby

ho policie nechytla, o azyl by nepožádal. Zkouší všechny možnosti, jak v České republice zůstat a nemuset odjet. Závěrem uvedl, že vychází z dostupných internetových informací, že žádné další materiály či dokumenty nemá. Součástí správního spisu je Informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 18. 6. 2020 o bezpečnostní a politické situaci v Moldavsku a Informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR nazvaná „Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu“ se stavem k listopadu 2020.

6. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
7. V projednávané věci je nesporné, že žalobce je státním příslušníkem Moldavska a že v souladu s ust. § 2 vyhl. č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje tuto zemi Česká republika s výjimkou Podněstří za bezpečnou zemi původu v souladu s ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle výše citovaného ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu je vázáno na splnění dvou podmínek. První podmínkou je to, že žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Tato podmínka je v daném případě bezesporu naplněna. Druhou podmínkou je pak to, že žadatel neprokáže v řízení o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Žalobce v této souvislosti především v průběhu správního řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany i v žalobě samotné namítal, že má politické přesvědčení, že je zastáncem sjednocení Moldavska s Rumunskem, přičemž v Moldavsku probíhají na podporu tohoto sjednocení mítinky, ale Gagauzi jsou proruští, ti chtějí sjednocení s Ruskem a vyhrožují, že pokud se Moldavsko sjednocení s Rumunskem, začnou bojovat. Má strach se do své vlasti vrátit. Krajský soud musí především konstatovat, že takto formulovaný důvod žalobce, pro který podal žádost o mezinárodní ochranu, je v rozporu s tím, co uváděl do protokolu o výsledku v rámci řízení o jeho správním vyhoštění, tak i v rámci jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Dne 9. 2. 2020 v rámci správního řízení o vyhoštění uvedl, že je v České republice již poněkoličtější, jezdí sem často za prací. Naposledy přicestoval dne 13. 9. 2019 a od té doby je v České republice. Ví, že je zde nelegálně. Pracovní povolení nemá žádné a ví, že zde nemůže pracovat, ale potřeboval si vydělat nějaké peníze. Následně uvedl, že odcestuje domů do Moldávie za svou rodinou, bydlí tam ve svém domě. Uvedl, že mu v Moldávii žádné nebezpečí nehrozí, je to pro něho bezpečná země, žije tam se svoji rodinou. Obdobně do protokolu ze dne 31. 1. 2021 mimo jiné výslovně uvedl, že v Moldavsku má jeho družka rodinný dům, kde společně bydlí a v případě jeho návratu zde bude bydlet. Dále uvedl, že před dvěma roky podal žádost o rumunské občanství a nechce vycestovat, chce zůstat na území České republiky. Také uvedl, že mu žádné nebezpečí v Moldavsku nehrozí, kvůli kterému by se tam nemohl vrátit. Za této situace se tvrzení o jeho strachu z návratu do Moldávie jeví jako účelové s cílem dosáhnout legalizace pobytu v České republice. Krajský soud musí podotknout, že sám žalobce uvedl, že informace ohledně mítinků souvisejících se sjednocením Moldavska a Rumunska a postoj Gagauzi bojovat proti Moldavsku, kdyby se sjednotilo s Rumunskem, má z internetu, k čemuž jsou uvedeny poměrně nekonkrétně. Ani v žalobě samotné nic dalšího konkrétního k těmto mítinkům a jeho politickému přesvědčení žalobce neuvádí, přičemž i žalovaný mu dal možnost a prostor, aby v rámci správního řízení uvedl nějaké další skutečnosti, které by mohly mít vliv na posouzení jeho

žádosti o mezinárodní ochranu, čehož už žalobce nevyužil. Navíc žalobce uvedl, že kdyby ho policie nechtyla, tak by o udělení mezinárodní ochrany nepožádal. Pakliže by žalobcův strach z návratu do Moldavska kvůli politické situaci či strach z pronásledování za účelem uplatňování politických práv v Moldavsku byly důvodné, měl by nepochybně možnost se obrátit s žádostí o pomoc u příslušných státních či nevládních orgánů a organizací. Ve zprávě „Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu“ se mimo jiné pojednává o činnosti právnických osob dohlížejících nad stavem dodržování lidských práv a v této části se v ní uvádí, že úřad veřejného ochránce práv byl plně funkční a aktivní při podávání zpráv o otázkách lidských práv. Pokusy o ovlivňování činnosti veřejného ochránce práv a úmyslné odmítnutí vyhovět jeho výzvám a doporučením jsou trestné. Veřejný ochránce práv se zabývá podáními v případech porušení lidských práv, může zahájit vyšetřování na základě stížnosti nebo z vlastního podnětu, asistuje parlamentu a dalším státním institucím v otázkách lidských práv, vystupuje jako mediátor, předkládá návrhy zákonů parlamentu, předkládá zákonné normy ústavnímu soudu k posouzení a předkládá soudu případy porušení lidských práv. Dále se ve zprávě uvádí, že v zemi působí řada domácích i mezinárodních skupin pro lidská práva bez omezování ze strany vlády a státní správy, vyšetřují případy týkající se lidských práv a svá zjištění zveřejňují (dle Informace Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 11. 4. 2020). Pokud tatáž zpráva uvádí, že v Moldavsku se nedá vyloučit existence případu pronásledování dle definice uvedené v článku 9 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 11. 12. 2011, spadajících zejména do kategorie „nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání“ a týkajících se ve velké většině politických oponentů, jejich obhájců, ochránců lidských práv nebo aktivistů občanské společnosti, pak musí krajský soud ve shodě s žalovaným souhlasit s tím, že do této kategorie žalobce zařadit nelze. Z Informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 18. 6. 2020 o bezpečnostní a politické situaci v Moldavsku je zřejmé, jak uvedl i žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, že v Moldavsku neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, Moldavsko je sice dlouhodobě rozděleno na proevropský a proruský tábor, situace na linii mezi částí území kontrolovaným centrální vládou a samozvanou republikou Podněstří však zůstává relativně stabilní. Jako nedůvodnou hodnotí krajský soud žalobu i v té části, v níž žalobce vytýká žalovanému porušení jednotlivých ustanovení správního řádu, neboť dle názoru krajského soudu si žalovaný pro své rozhodnutí opatřil dostatek potřebných informací, poskytnutými údaji k žádosti o mezinárodní ochranu a provedeným pohovorem k této žádosti i výše uvedenými zprávami o Moldavsku jako bezpečné země původu a zcela správně dospěl k závěru, že tato žádost je zjevně nedůvodná. Krajský soud proto uzavírá, že žalobce svým tvrzením neprokázal, že v jeho případě nelze zemi původu Moldavskou republiku považovat za bezpečnou zemi. Tvrzené důvody uváděné žalobcem v jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany za situace, kdy byly naplněny podmínky zamítnutí této žádosti jako zjevně nedůvodné, nebyl žalovaný ve smyslu ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu povinen posuzovat z hlediska důvodů uvedených pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b. Zároveň nebyl také povinen posuzovat, zda žalobce jakožto žadatel o mezinárodní ochranu neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že by mu hrozila vážná újma podle ust. § 14a.

8. Ze shora uvedených důvodů krajský soud proto žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

[Zadejte text.]

9. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 17. srpna 2021

JUDr. Petr Indráček
samosoudce